

mission og dette Forslag lader sig nøje med 3. I den ældre Kommission mente man enstemmigt, at tre Dommere var for lidt; naar der ikke skulde være Appel i Bevissager, maatte man nødvendigvis have flere. Naar der skulde dømmes endeligt, maatte der fem Dommere dertil. Nu har det foreliggende Forslag jo opgivet Umiddelbarhedens Gennemførelse paa den Maade, som det ældre Udkast havde den i civile Sager, og erkendt, at der her bør være Adgang til Appel ogsaa med Hensyn til Bevis, derfor kan jeg forstaa, at man siger, at tre Dommere ere nok i saadanne Sager. Men i Straffesager, derunder ogsaa i de Landsretssager, der paakendes uden Nævninger, bliver Landretten jo den sidste Instans med Hensyn til Bevisspørgsmaal, og saa er efter min Mening tre Dommere for lidt, saa burde der være fem. En anden Sag er, at Gennemførelsen deraf jo, hvad jeg meget beklager, vil medføre, at Bekostningen ved hele Sagens Ordning stiger noget. Imidlertid vil jeg dog haabe, at dette ikke skal blive det afgørende med Hensyn til Sagens Gennemførelse. Det vilde være meget beklageligt, om det store Fremskridt, som tilsigtes, skulde komme til at strande derpaa. Man burde efter min Mening ikke vige tilbage for en Forøgelse af Udgifterne paa et enkelt Punkt, naar det er saa principielt rigtigt som dette, at ingen i en større Sag bør kunne dømmes endeligt med Hensyn til Beviserne af blot tre Dommere.

Jeg bemærkede allerede før, at der er mange Enkeltheder — som i Særdeleshed vise sig i det Afsnit, der handler om de forskellige Magtmidler, som staa til Raadighed ved Sagens Oplysning — hvor jeg synes, at der er gjort større Indskrænkning i det offentliges Ret, end der behøvedes af Hensyn til den sigtede. Men alt dette hører jo for saa vidt til de mindre væsentlige Ting og vil blive Genstand for Behandling i Udvalget. Man vil jo i dette eventuelle Udvalg ikke kunne skyde den Genvej, som ellers er saa tiltalende lige over for et saa stort og omfattende og paa en saa udmærket Maade forberedt Lovforslag som dette, at tage alt, hvorom der ikke har været Uenighed, saa at sige paa Kommissionens Ansvar eller paa Tro og Love. Det er maaske heller ikke stem-

mende med Lovgivningsmagtens naturlige Opgave saaledes at tage noget paa andres Ansvar. Men denne Genvej er jo i alt Fald afskaaren ved den Fremgangsmaade, som Folketinget har fulgt. Folketinget har ikke ment, at det var rigtigt at gaa den Vej, saaledes at tage, saa at sige ubeset, alt, hvormed der ikke var Strid i Kommissionen, og lige Ret, som vi maa hævde for de to Ting, giver lige Pligt. Følgelig kunne vi, saa vidt jeg skønner, ikke skyde den Genvej at tage alt eller det meste ubeset, — thi det meste er jo det, som Kommissionen har foreslaaet. Naturligvis forøger det Arbejdet, men jeg vil dog ikke haabe, at det skal forøge det saa meget, at vi derfor skulde komme til at vente alt for længe paa Lovens Gennemførelse. Det er ikke sandsynligt — det er i alt Fald mit Synspunkt — at vi kunne tage Forslaget uforandret, saaledes som det er kommet fra Folketinget. Det vil altsaa rimeligvis komme under ny Overvejelse i det andet Ting, men jeg vil haabe, at det maa kunne komme over disse Vanskeligheder, ligesom det har overstaaet alle de foregaaende.

Oct. Hansen: Det maa jo siges, at dette Lovforslag ogsaa her i dette Ting fra de Taleres Side, som nu have haft Ordet, har mødt megen Anerkendelse og Sympati. Det gik endogsaa til Slut saa vidt, at den ærede sidste Taler opkastede det Spørgsmaal, om vi ikke skulde tage det altsammen ubeset. Jeg maa sige, at den Udvej havde jeg ikke tænkt mig. Vi maa forbeholde os en vis Kritik, og man havde vistnok heller ikke tænkt sig andet end at der skulde kunne komme Ændringsforslag frem. Jeg imødeser ogsaa adskillige af dem, som ere blevne antydede i Dag, med megen Interesse. Men, mine Herrer, jeg vil dog fremhæve, at ligesom der snart i et halvt hundrede Aar har været arbejdet af vore første juridiske Kræfter paa denne Opgave, saaledes har ogsaa den sidste Kommission, af hvilken jeg havde den Ære at være Medlem, arbejdet i høj Grad med indbyrdes Overensstemmelse. Det er i Virkeligheden meget faa Uoverensstemmelser, der findes i Kommissionen. For Eksempel om et saadant Spørgsmaal som Nævninger — med Hensyn til hvilket